

Markku Juuti

TULOKSETON SEISONTA, TÖRMÄYS JA VÄLINJÄTTÖ

– vähäisiä lipsahduksia vai jalostuksessa huomioitavia virheitä?

Kanakoirien metsästyskokeiden tuomarin ohjeissa (1.1) todetaan mm. seuraavaa: toistuvat törmäykset, tuloksettomat seisonnat, lintujen menetykset paritoverille ja erityisesti välinjättämiset ovat kielteisiä tekijöitä. Myöhemmin todetaan, että koira suljettakoon koikeista, jos se suotuisissa olosuhteissa toistuvasti karkottaa linnun sille seisomatta tai toistuvasti törmää lintuihin tai seisoo useita kertoja tuloksettomasti.

Sääntöjemme valossa tulokseton seisonta ja törmäys on rinnastettu siis jokseenkin saman arvoiseksi, mutta välinjättö luokitellaan jo suuremmaksi virheeksi. Käytännössä niitä kuitenkin pidetään jokseenkin samanarvoisina, kun tuomari arvioi koiran suoritusta päivän jälkeen: ensin käsitellään kaikki hyvät puolet ja ansiot ja sitten loppuun luetellaan montako törmäystä, välinjättöä tai tuloksetonta seisontaa on havaittu.

Harjoituksissakin koiran ohjaaja yleensä niputtaa nämä virheet yhteen ja mielellään unohtaa tällaiset pikku-

asiat, jos koira on kuitenkin päivän mittaan esittänyt kunnan lintutyön, kenties useampiakin.

Tulokseton seisonta

Vaikka ilman asetta kuljettaessa ”tyhjä seisonta” ei niin kauheasti harmittaisikaan, käytännön metsästyksessä tilanne on jo toinen. Varsinkin tunturissa laajahakuisella koiralla ”la ferma in bianco” alkaa usein toistuvana koetella ekipagea ihan tosissaan: koira seisoo kilometrin päässä ja ohjaaja puntaroi mielessään: lähtisinkö vai jäänkö odottelemaan, että tilanne purkautuu jotenkin itsekseen. Kun sitten lopulta ohjaaja on seisonnalla, koira kieltäytyy etenemästä tai ottaa muutaman laiskan ja velton askeleen ja lähtee hakuun.

Joku on sanonut, että tulokseton seisonta on kuin piippu ilman tupakkaa: odotat suurta nautinnon hetkeä ja sytytät piippua, imet ja imet – kerran, kahdesti, kolmasti – eikä mitään tapahdu.

Miksi koiralla on tyhjiä seisontoja? Kaikissa tilanteissa on mahdotonta varmasti tietää syytä, mutta selitys löyty-

nee usein siitä, että lintu on livahtanut alta pois ja koira ei osaa/uskalla lähteä sitä seuraamaan. Joissakin tapauksissa ohjaaja on puuttunut koiran ensimmäisiin lintutilanteisiin ja käsenyt koiran pysymään paikoillaan heti ensimmäisten hajujen ilmaannuttua koiran ulottuville. Koiralla voi olla myös vikaa vainussa, joten se ei saa selville, onko kyse linnun ruumiin hajusta vai jäljistä. Joskus näkee koiran myös pysähtyvän seisomaan paikassa, jossa se on usein löytänyt lintuja. Luonnostaan varovaisilla koirilla näkee tuloksetomia seisontoja usein, varsinkin nuorena.

Oma erityinen tuloksettoman seisonnan muoto on ns. blinkkaus eli kiertäminen. Koira tietää missä lintu on, seisoo, mutta etenemisluvan saatuaan tai jo ohjaajan lähestyessä seisontaa, kiertää linnun ja lähtee hakuun.

Sitten seuraa tärkeä pohdinta: onko kysymys opitusta vai perinnöllisestä ominaisuudesta? Edellä olevasta käy jo ilmi, että mitä ilmeisimmin kyse voi olla molemmista. Oikeastaan ohjaaja tietää parhaiten, kummasta hänen koi-

rastaan puheen ollen on kyse. Jos yksilö muuten tuntuisi olevan sopiva jalostukseen, on ymmärrettävää, että omistaja mieluummin kertoo tehneensä virheen koulutuksessa kuin sen, että koiralla olisi vainussa perinnöllistä heikkoutta tai että koira on ollut liian varovainen nuoresta pitäen. Kiertämistä pidetään yleensä koulutusvirheen seurauksena, mutta ainakin joillakin koirilla on selvä perinnöllinen taipumus blinkkaukseen.

Törmäys

Ohjeissamme siis rinnastetaan törmäys rikkomuksena tuloksettomiin seisontoihin. Törmäystä on monien mielestä helpompi pitää pelkkänä vahinkona kuin tuloksetonta seisontaa – tapahtuahan se niin äkkiä. Varmasti onkin kyseessä joskus huono onni: tuulen suunta tunnetusti vaihtelee peitteisessä tai mäki-

sessä maastossa hyvinkin nopeasti ja saattaa tuottaa yllätyksen. Tämä koskee etenkin röyhkeitä koiria, jotka etenevät mahdollisimman nopeasti ruumiin halulle ja pyrkivät linnun piikkaukseen toisin kuin varovaiset koirat, jotka haluavat vain pitää tuntuman lintuun kunnes ohjaaja on paikalla. Kokematomalle koiralle on niin ikään helpompi antaa törmäys anteeksi kuin vanhalle ja rutinoidulle konkarille. Kaukana ei olekaan italialaisten esittämä ajatus, että koira keskittymiskyky on törmäyksen tapahtuessa päässyt hetkeksi herpaantumaan sen lisäksi, että vainu on toviksi pettänyt. Koirien keskittymiskyvystä ja sen merkityksestä olisi syytä varmasti keskustella enemmänkin, sillä oppimisen kannalta sillä on keskeinen merkitys ja kyse on ainakin osittain perinnöllisestä ominaisuudesta. Vaikka tilastoja en ole pitänytkaan, arvelen näh-

neeni vanhoilla koirilla huomattavasti vähemmän törmäyksiä kuin nuorilla – ehkä ne keskittyvät olennaiseen?

Entä sitten virheen merkitys? Jalostusta ajatellen, koiran röyhkeys on pohjimmiltaan pikemminkin perinnöllinen kuin hankittu ominaisuus. Vaikka koiran kuin koiran saa koulutuksella varovaiseksi, röyhkeäksi koiraa on vaikea opettaa. Pitämällä törmäyksiä vähäpätöisinä virheinä saatamme kuitenkin ohjata jalostuksessa koirien luonnetta linnun käsittelyssä rohkeampaan suuntaan.

Väliinjättö

Väliinjätön toteaminen vaatii yleensä parihakua tai takana kulkevaa yleisöä. Sen vuoksi kenttäkokeissa niitä näkee nykyisin harvemmin. Kiusallisinta väliinjättö on ohjaajan kannalta silloin, kun paritoveri sen paljastaa... Osa väliinjätöistä jää tietysti toteamattakin ja sen vuoksi virheen yleisyyttä on vaikea arvioida.

On mielenkiintoista, että italialaiset pitävät väliinjätön suurimpana syynä koiran puutteellista koulutusta. Tämä on helppo ymmärtää, kun muistaa, miten säännöllistä hakua koirat kokeissa yleensä esittävät: riittävän tiiviillä kuviolla väliinjätöt ovat harvinaisia. Andalusiassa laajoilla tasangoilla pidetyissä kokeissa sinänsä hyvin säännöllisten hakuluovien välit helposti karkasivat lähemmäksi sataa metriä ja väliinjätöjä sattui melko usein päivän aikana. Huippukoira kykenee kuulemaan vainuamaan yksittäisen pyyn 50 metrin päästä, jonka vuoksi luovien väli saisi olla korkeintaan tuon verran. Tuomarit eivät näyttäneet väliinjätöistä tekevän kovin suurta numeroa.

Ovatko samanarvoisia virheitä?

Mielestäni eivät ole. Lähtisin arvotamaan virheet käytännön metsästäjän silmin: eniten ärsyttää tuloksettomat seisonnat, koska seisonnalle mennään aina suurella tunteella ja kiihtyneellä pulssilla. Törmäyksen sietää paremmin, koska ajan mittaan koiralle karttuva kokemus yleensä korjaa tilannetta ja ohjaajallekin törmäys tulee yleensä oho-ilmiönä – siinä ei juurikaan hikikarpalot ennätä tippua otsalta eikä pulssi kohota. Väliinjättö on kaikkein harmittomin virhe – yksin metsästäessä sitä ei yleensä edes huomaa.

Tämä ei ollut onneksi tulokseton seisonta. Kuvasarja K. Roiha.

Miten saan koirani kiinnostumaan itsestäni?

Kuva Klaus Zaerens

Vieruskaverisi koirakoulussa saa koiran tekemään mitä tahansa, koira tapittaa häntä herkeämättä. Pieni kädenliike tai hiljainen sana, ja koira on jo suorittanut tehtävän. Itse roikut hihnanvarressa hiki otsaa pitkin valuen ja yrität saada koiran nostamaan kuononsa maasta edes hetkeksi. Toisella puolella naapuri harjoittelee seuraamista ja koira pysyy joka käännteessä vasemmalla sivulla eikä jää senttiäkään jälkeen. Oma versio seuraamisesta on lähinnä "seuraa!" "ei!" "ylös sieltä!" "sivulla!" "tänne nyt!" -sanojen toistelu. Miten jotkut sen tekevät? Miksi oma koirasi on niin junttura ja jästipää?

Kaikki ovat joskus kuulleet puhuttavan kontaktista, se on yksi tottelevaisuusohjaajien mielisansoista. Kuitenkin itse sanan sisältö ja merkitys tuntuu olevan henkimaailman asioita, sitä joko on tai ei, eikä kukaan osaa selittää mitä sillä oikeastaan tarkoitetaan. Tässä on yksi yritys.

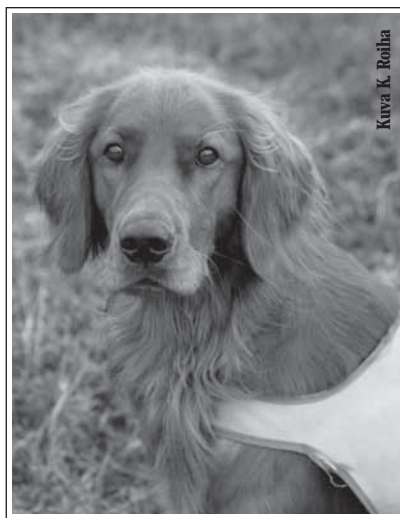
Koiran saa kyllä katsomaan hetken ajan käyttäytymällä hullusti ja tekemällä jotain yllättävää. Se ei kuitenkaan ole vielä kontaktia. Kontakti on jotain syvempää kuin pelkkä katsominen. Vaikka hyppisit miten kärrynpyörää ja tanssisit irlantilaisia kansantansseja, kiinnostaa se koiraa vain jonkin aikaa, sitten se menettää tehonsa.

Joku on sanonut, että katsekontakti, "huomio", on koulutuksen funktio. Sillä hän tarkoittaa, että koulutettaessa koiraa se alkaa automaattisesti katsoa enemmän ohjaajaa ja odottaa ohjeita ja uusia mielenkiintoisia tehtäviä. Se on myös johtajuuden funktio. Johtaja käyttäytyy välinpitämättömästi alaisiaan kohtaan, mutta alaiset tarkkailevat johtajaa jatkuvasti.

Omiin asioihinsa keskittyvää koiraa on miltei mahdoton kouluttaa, eikä ole mukavaa kummallekaan osapuolelle, jos koiraa joutuu nykimään ja komentamaan koko ajan. Jos koiran kanssa ei ole koskaan tehty mitään muuta kuin kävely yhdessä, ei koirakoulussa voi odottaa muuta kuin alkukankeutta. Koira ei pidä ihmistä aloitteentekijänä eikä yleensäkään mielenkiintoisena, koska ihminen ei ole koskaan asettanut ehtoja koiralle - se on saanut kaiken haluamansa ilmaiseksikin, miksi sen pitäisi nyt huomioida omistajaa mitenkään?

Hyvän suhteen ja kontaktin luomi-

nen alkaa jo pentuaikana. Jos pentua kannustetaan katsomaan omistajaa ja palkitaan se siitä, se alkaa hakea katsekontaktia itse. Pienenkin pennun kanssa voi puuhata kaikenlaista ja opettaa se vaikka menemään maahan, istumaan, jopa noutamaan, kunhan opetus on rentoa ja leikinomaista. Pennun pitää oppia yhdistämään omistajansa ja koulutushetket mukavaan puuhailuun yhdessä. Jos lausut koiran nimen ja se kääntyy heti sinua kohti kuin kysyäkseen "mitäs nyt tehdään?", voit puhua jo kontaktista.

Vanhemman koiran kanssa uuden suhteen luominen voi olla ohdakkeista. Aikaisemmin mainittiin johtajuus katsekontaktin yhteydessä ja ehtojen asettaminen. Jos rakas purulelu on lattialla olevassa korissa, ei omistaja näyttele sen hakemisessa mitään roolia. Mutta jos lelu onkin kaapissa ja omistajalla avain, on tilanne toinen. Nyt täytyy kuitenkin varoa sitä, että koira tottelee vain silloin, kun se haluaa lelunsa. Ei siis saa odottaa siihen asti, että koira pyytää lelua, vaan toimia itse jo aikaisemmin. Tämä on loistava tilaisuus opettaa koira esimerkiksi istumaan, menemään maahan ja katsomaan kauniisti. Kun koira on tehnyt pyydetyn asian, sitä kehuaan ja sille annetaan jokin leluista. Jonkin ajan päästä lelu otetaan pois, koira saa tienata sen uudelleen. **Ihminen siis saa aikaan koiran käytöksen ja koiran käytös saa aikaan palkitsemisen.** Kun koira osaa opetetun asian kunnolla, siltä voidaan vaatia sen suorittamista, vaikkei sitä niin huvittaisikaan. Johtajuus on myös

määrätietoisuutta ja sanojensa takana seisomista.

Kontaktin voi oikeastaan sanoa olevan sitä, että koira ja ihminen pelaavat samojen sääntöjen mukaan. Koira tietää, että oman ihmisen katsominen ja kuunteleminen on hyvä juttu ja ihminen tietää, miten koirassa synnytetään halu katsoa ja kuunnella. Ihminen ei käskiessään höpötä vaan puhuu asiaa, ja koira tietää sen. Tavallinen pulliainen selviää pitkälle seuraavalla totuudella: **Koira tekee sellaisia asioita, millä on mukavia ja miellyttäviä välittömiä seurauksia.** Se ei mieti toimintansa pitempiä vaikutuksia. Jos omistajan katsominen ei muuta juuri sillä hetkellä elämää parempaan suuntaan, miksi katsoa uudestaan? Kentän haistelu voi sentään johdattaa vaikka hiiren tai ihanan naisen jäljille.

Joskus puhutaan kontaktiharjoituksista. Näillä tarkoitetaan joskus aktiivointia ja joskus katsekontaktiin kannustavia leikkejä. Voit kokeilla teidän molempien huviksi seuraavia:

1. Ota makupala toiseen käteesi ja kyykisty istuvan koiran eteen. Vie makupala käsivarrenmitan päähän sivulle. Koira katsoo ensin makupalaa ja yrittää ottaa sen, pidä se nyrkin sisällä. Kun koira vilkaiseekin sinua, sano heti "hyvä" ja anna makupala. Jos koira vilkaisee sinua etkä ehdi palkita sitä, se ei ehkä vilkaise enää pitkään aikaan vaan yrittää muita keinoja. Ole siis tarkka.

2. Laita koira makaamaan. Aseta makupala koiran eteen. Vaikeusasteesta riippuu onko nimi tassujen edessä, välissä vaiko peräti päällä. Koiran pitää pyytää lupa katsomalla sinua, vasta kun olet sanonut "ole hyvä" se saa ottaa namin.

3. Tässä tarvitaan avustaja. Laita makupala maahan, avustaja viereen, jalka tai käsi makupalaa suojaamaan. Mene itse parin metrin päähän. Päästä koira tutkimaan namia. Koiran täytyy tässä (käskystä) tulla luoksesi kauniisti istumaan saadakseen namin piilosta.

Muista vielä, ettei mikään koira ole jästipää. Jotkut koirat vain tarvitsevat enemmän hyviä syitä katsoa omistajaa kuin toiset.

Vuoden 2011 alussa voimaan tulevat

KOIRAREKISTERIOHJEEN MUUTOKSET

Ohjeen keskeisiä muutoksia ovat:

Kohta 2.1:

Pennut tulee rekisteröidä puolen vuoden kuluessa niiden syntymästä. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että asianmukaisesti täytetty pentueilmoitus mahdollisine liitteineen tulee toimittaa ennen kuin pennut ovat täytäneet 6 kk. Myös kuolleena syntyneet ja ennen rekisteröintiä kuolleet pennut ilmoitetaan. Kuolleita pentuja ei rekisteröidä, vaan tarkoitus on vain kerätä tilastotietoa.

Kohta 3.1:

Vapaaehtoisetkin polveutumisen varmistukset pitää tehdä koirarekisteriohjeen kohdan 3.2 mukaisesti, jotta Kennelliitto huomioi tuloksen. Polveutuminen pitää varmistaa, jos on pienikin epävarmuus pennun tai pentueen vanhemmista. Koirarekisteriohjeen kohdan 3.2 ehdot ovat samat kuin aiemminkin. Ehtoihin kuuluu muun muassa, että näytteet ottaa eläinlääkäri tai Kennelliiton hyväksymä henkilö (kennelneuvoja tai aluekouluttaja tai Kennelliiton hyväksymän laboratorion edustaja), koirien tunnistusmerkintä tarkistetaan ja käytetään Kennelliiton lähetettä. Näytteet pitää myös tutkia Kennelliiton hyväksymässä laboratoriossa.

Kohta 5:

Poikkeuslupa pitää olla myönnetty ennen astutusta tai pentue voidaan merkitä ainoastaan EJ-rekisteriin. Kasvatustajalle rekisteröidään vain yksi pentue EJ-rekisteriin tällä perusteella.

Kennelliitto ei enää käsittele jälkikäteen tulleita poikkeuslupa-anomuksia. Poikkeuslupaa pitää ryhtyä anomaan hyvissä ajoin ennen astutusta ja kasvatustajan allekirjoittaman anomuksen lisäksi tarvitaan rotujärjestön allekirjoitettu lausunto. **Rotujärjestö ottaa anomukseen kantaa sen perusteella,**

täyttävätkö koirat/yhdistelmä rodun jalostuksen tavoiteohjelman (JTO) terveyteen liittyvät suositukset. Kielteisen lausunnon perusteluna voidaan ilmoittaa myös muu mahdollinen painava ja ilmeinen geneettinen riski.

Kohta 7:

Jos koiran polveutuminen on epäselvä, eikä sitä saada varmistettua, voi Kennelliitto rekisteristä poistamisen asemesta **perustellussa tapauksessa myös siirtää koirat EJ-rekisteriin** (ei jalostukseen) niin, että niiltä poistetaan se osa sukutaulua, joka on väärä tai jonka oikeellisuutta epäillään. Tällaisessa tapauksessa EJ-rekisteriin **siirretään myös koiran mahdolliset jälkeläiset.** Koirat voivat edelleen olla mukana virallisessa harrastustoiminnassa ja niistä kerätään tietoa, mutta jalostuskäyttö on kielletty. Koska polveutuminen on epäselvä, ei koiria myöskään voi siirtää pois EJ-rekisteristä.

Kohta 10.2:

Muutaman rodun rotukohtaiset erityisehdot mahdollistavat rotuunotot. Asiaa on nyt tarkennettu niin, että **rotuunotto ei ole tarkoitettu Kennelliitossa rekisteröityjen koirien jälkeläisille.**

Kohta 11.2:

Tässä kohdassa kerrataan, missä tapauksissa koira rekisteröidään EJ-rekisteriin. Kohtaan on nyt tarkennettu, että **ei jalostukseen rekisteröity tuonti-koira merkitään EJ-rekisteriin.**

Kohta 11.3:

Kohdassa kerrotaan, miten siirrot rekisterien välillä tapahtuvat. **Kohtaan tehdyillä muutoksilla on tarkoitus saada sujuvampi käytäntö sille, miten vanhemmalta astutushetkellä puuttuvan PEVISA-tutkimustuloksen vuoksi EJ-rekisteriin merkittyjen pentujen koh-**

dalla toimitaan.

Pennun omistaja odottaa, että koira aikuistuu ja varmistuu siitä, että se **täyttää rotunsa PEVISA-vaatimukset** ja hankkii rotujärjestön lausunnon siitä, täyttääkö koira **rodun JTO:n terveys-suositukset.** Sen jälkeen hän voi anoa Kennelliitolta koiransa siirtoa pois EJ-rekisteristä. Kennelliitto voi tapauksesta riippuen edellyttää jotain muutakin selvitystä ennen kuin asia käsitellään.

Jos pentue on merkitty EJ-rekisteriin sen vuoksi, että sen vanhemmalla ei astutushetkellä ollut rodun PEVISA-ehdojen mukaista tutkimustulosta, tarkistaa Kennelliitto pentueeseen kuuluvan koiran EJ-rekisteristä siirtoa koskevan anomuksen yhteydessä, **onko vanhemman puuttuva tutkimus tehty astutuksen jälkeen ja täyttääkö tulos rodun PEVISA-vaatimukset.** Vanhemmat kannattaa siis aina tutkia, vaikka jälkikäteenkin, jotta jalostusyksilön vaatimukset ja suositukset aikanaan täyttävien pentujen omistajilla olisi parempi mahdollisuus saada koiransa siirrettyä EJ-rekisteristä pois.

Jos koira on merkitty EJ-rekisteriin jonkin perinnöllisen sairauden tai vian tai epäselvän polveutumisen vuoksi, ei koira voi siirtää pois tästä rekisteristä.

Nartun pennuttamiseen liittyvät keskeiset ohjeet:

Nartulle rekisteröidään korkeintaan 5 pentuetta (edellyttäen että rotukohtaisen PEVISA-ohjelman asettama jälkeläisraja ei ylyt jo ennen tätä pentuemäärää). Näistä viidestä pentueesta yksi saa syntyä niin, että väli edelliseen pentueeseen on alle 10 kk. Tähän ei tarvita poikkeuslupaa, mutta nartun seuraavaan synnytykseen pitää jättää vähintään vuoden väli. Kaikkien muiden pentueiden välin on aina oltava vähintään 10 kk.

Yli 8-vuotias narttu:

Jos astuttaa 8 vuotta täyttäneen nartun,

pitää pentueilmoitukseen liittää ennen nartun astuttamista annettu eläinlääkärintodistus, jonka mukaan narttu on terve ja hyväkuntoinen, eikä pennuttamisesta ole haittaa nartun terveydelle. Todistus ei astutushetkellä saa olla 6 kk vanhempi. Jos tällaista todistusta ei ole, voidaan pentue merkitä vain EJ-rekisteriin. Yli 8-vuotiasta narttua ei saa astuttaa niin, että synnytyksen väliin jää alle 10 kk.

Pentueen vanhempien pitää astutushetkellä täyttää rotukohtaisen PEVISA-ohjelman ehdot tai pentueen rekisteröintiin pitää ennen astutusta saada Kennelliiton myöntämä poikkeuslupa.

Rotukohtaiset erityisehdot (sisältää PEVISA-ehdot) löytyvät linkistä http://www.kennelliitto.fi/NR/rdonlyres/1F85D915-11E6-4D2F-BE20-5AC7CC03744C/0/koirarekisteriohje_liite1.pdf.

Epävarmoissa tilanteissa tulisi **etukäteen tarkistaa Kennelliitosta täyttääkö pentue rekisteröinnin ehdot**. Kennelliittoon voi myös toimittaa kopion ulkomaisen koiran rekisteritodistuksesta tai terveystutkimuslausunnosta ja tarkistaa hyväksytäänkö se.

Koirarekisteriohje 2011 (pdf), voimassa 1.1.2011 lähtien.

Lisätietoja:

Suomen Kennelliitto –
Finska Kennelklubben ry.
Jalostusneuvoja Päivi Rantasalo
puh. (09) 8873 0229
paivi.rantasalo@kennelliitto.fi

Jalostussihteeri Hanna Bragge
puh. (09) 8873 0213
hanna.bragge@kennelliitto.fi

Uusi kasvattajasitoumus allekirjoitettava ennen vuoden 2010 loppua

Uusi kasvattajasitoumus lisätään syyskuun aikana myös Kennelliiton nettisivuille pdf-muodossa. Lisäksi uusi sitoumus tulee jaettavaksi painettuna myöhemmin syksyn aikana ja sitoumus julkaistaan myös Koiramme-lehdessä.

Uuden sitoumuksen keskeisiä muutoksia

Kasvattajasitoumuksen allekirjoittaminen on edellytyksenä kennelnimen saamiselle. Uuteen kasvattajasitoumuksen on muun muassa lisätty pentueen rekisteröimisen lisäksi vaatimus pentueen tunnistusmerkinnästä koirarekisteriohjeen mukaisesti. Sitoumuksen on myös lisätty kokonaan uutena kohtana: ”Mikäli välitän muiden kasvattamia/omistamia koiria, noudatan tämän sitoumuksen määräyksiä ja huolehdin siitä, että koirat ovat rekisteröityjä ja tunnistusmerkittyjä.”

Uuden sitoumuksen mukaan kasvattaja suostuu siihen, että Kennelliiton valtuuttamat henkilöt voivat opastuksen ja koirien pitoon liittyvän neuvonnan lisäksi suorittaa kennelneuvontakäyntejä ja ottaa polveutumismäärityksiin tarvittavia näytteitä koirista. Uuden kasvattajasitoumuksen voi purkaa vain kirjallisella irtisanomisella eli sitoumus on voimassa Kennelliiton jäsenyydestä riippumatta. Tarkemmat muutokset voi lukea uudesta kasvattajasitoumuksesta.

Sopimus on kätevinä allekirjoitetaan Omakoirassa

Uusi kasvattajasitoumus on kätevinä tehdä Omakoira-palvelun kautta, jossa sen voi allekirjoittaa sähköisesti 1.9.2010 lähtien. Kasvattajasitoumus löytyy palvelusta omana kohtanaan Jäsentiedot-välilehdeltä.

Kennelliiton jäsenet pääsevät kirjautumaan Omakoiran palveluun osoitteessa omakoira.kennelliitto.fi. Lisätietoja palvelusta voi lukea Kennelliiton nettisivuilta www.kennelliitto.fi/FI/jasenyys/omakoirapalvelu/. Kasvattajasitoumus (pdf), **voimassa 1.1.2011**

Lisätietoja: Suomen Kennelliitto –
Finska Kennelklubben ry.
Viestintäpäällikkö Kaija Unhola
Puh. (09) 8873 0292,
kaija.unhola@kennelliitto.fi

Kasvattajatoimikunnan esittelijä
Eva Bensky
eva.bensky@kennelliitto.fi

Omakoira-palveluun liittyvät kysymykset:

Koiranet-projektipäällikkö Jaana Haarni
Puh. (09) 8873 0268,
omakoira@kennelliitto.fi

Kennelliiton tiedote valtuuston kokouksesta 30.5.2010:

www.kennelliitto.fi/FI/kennelliitto/uutiset/2010/20100530_valtuustonkokous.htm